

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ

Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

Δ'.
ΙΣ τὸ μέρος αὐτὸ τῶν «Απομνημονευμάτων»
της, ἡ μεγάλη Γαλλὶς καλλιτέχνης Σάρα
Μπερνάρ διηγείται τὴν περίοδο τῆς παιδικῆς
της ἡλικίας πὸν ἐπακολούθησε μετὰ τὴν ἐξο-
δὸ τῆς ἀπ' τὸ οἰκοτροφεῖο, στὸ ὁποῖο τὴν εἴ-
χαν κλείσει οἱ γονεῖς της.

«Ἐμμεσα — γράφει — στὸ σπίτι τῆς
θείας μου Ροζίνας τρεῖς ἡμέρες μὲ τό-
σο δυνατὸ πυρετὸ, ὥστε φοβήθηκα στὰ
σοβαρὰ γιὰ τὴ ζωὴ μου. Ὁ πατέρας
μου, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀρρώστει-
ας μου αὐτῆς, ἐχόσταν καὶ μ' ἔδλετε
ταχυκώτατα. Ἐφῆρνε μάλιστα μαζί
του καὶ τὸν μεγάλο μουσικοσυνθέτη
Ροσσίνι, μὲ τὸν ὁποῖο συνδέεται με-
νότατα κ' ὁ ὁποῖος κατοικοῦσε τότε πλάι
στὸ σπίτι τῆς θείας μου.

Ὁ Ροσσίνι μ' ἔκανε νὰ γελάω μὲ τὶς
ξυπνινεῖς ἱστορίες ποὺ διη-
γόταν καὶ μὲ τὶς κοινεῖς γκροιάτσες, μὲ
τὶς ὁποῖες τὶς συνόδευε.

Ὁ πατέρας μου ἦταν ἄσπαστος
σάν θεὸς κ' ὅση ὥρα ἔμεινε κοντὰ
μου, τὸ βλέμμα του, γεμάτο θαυμασμό,
ἔμεινε προσηλωμένο ἐπάνω
του. Τὸν ἤξερα ἐλάχιστα, γιὰτὶ τὸν
ἔβλεπα σπανιώτατα, μὰ τὸν ἐ-
λάτρευα γιὰ τὴν ὀμορφιά του, γιὰ τὴ
γοητευτικὴ του φωνὴ καὶ γιὰ
τὶς γλυκὲς καὶ φρόνιμες κινήσεις
του. Ἦταν πολὺ ἐπιδημικός καὶ
μυροσταῖ μου ἡ θεία μου Ροζίνα, ἡ
ταχαλίνα καὶ χαριτωμένη, ἔχανε
ὄλη τῆς τὴ φούρια.

Συγὰ—συγὰ, συνήλα ἀπ' τὴν
ἀρρώστειά μου κ' ὁ δόκτωρ Μονό,
ποὺ μὲ περιποιόταν, εἶπε ὅτι μπο-
ροῦσαν νὰ μὲ μεταφέρουν ἀπ' τὸ
σπίτι τῆς θείας μου χωρὶς κανένα
κίνδυνο.

Ἐπρόκειτο νὰ μὲ βάλουν σ' ἓνα
μοναστήρι καλογοηθῶν, γιὰ νὰ
συνεχίσω τὶς σπουδὲς μου καὶ περι-
μεναν τὴν μητέρα μου. Μὰ ἐπειδὴ
ἡ μητέρα μου ἀρρώστησε στὸ Χάρ-
λεμ τῆς Ὀλλανδίας, ὁ πατέρας μου
ἀποφάσισε νὰ μὲ στείλῃ γιὰ κασι-
μὰ δεκαπενταρμῶ μέρους στὸ σπίτι
τοῦ θεῖου μου Φελίξ Φώρ (τοῦ
κόταν προέδρου τῆς Γαλλικῆς
Λημοκρατίας), τοῦ ὁποῖου ἡ σύζυγος
ἦταν ἀδελφὴ τῆς μητέρας μου.

Τὴν ἄλλη μέρα βοιωσιόμουν
ζιόλας ἐκεῖ.

Τὴ θεία μου κ. Φώρ δὲν τὴν
ἀγαποῦσα καὶ τόσο, γιὰτὶ ἦταν ψυ-
χρὴ καὶ ποζάτη. Ἀντιθέτως ὁμιος,
ἐλάτρευα τὸ θεῖο μου. Ἦταν τόσο
γλυκός, τόσο γαλήνιος καὶ τὸ χα-
μόγελό του εἶχε μὴ τέτοια γοη-
τεία... Ὁ γιός του ἦταν ἓνας
διαβολάκος, σάν κ' ἔμεινα, μὲ τὸν
ὁποῖο ταιριάζα περιφρονημα. Ἡ ἐξα-
δελφὴ μου πάλι, ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἄ-
ξιολάτρευτη προσωπογραφία τοῦ Ἰ-
Γκροζέ, ἦταν πολὺ συνεσταλμένη καὶ
δειλιή. Ἐτρεφε πάντα μὴπως σχίσει
ἢ λερώσει τὰ φορέματά της. Ἡ
φτωχὴ μικροῦλα παντρεύτηκε ἀρ-
γότερα τὸν βαρόνο ντὲ Σερίξ καὶ
πέθανε ἐπάνω στὸν τοκετὸ της, νεο-
ροσάτη καὶ σ' ὄλη τὴν ἀνθοια τῆς
ὀμορφιάς της, γιὰτὶ ἡ δειλία της κ' ἡ
συστολή της τὴν ἔκαναν ν'
ἀρνηθῆ τὴ συνδρομὴ γιαιετοῦ, τὴ
στιγμὴ ποὺ ἡ ἐπέμβασι του ἦταν
ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Τὴν ἀγαποῦσα
πολὺ καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἔβλεπα
πάρα πολὺ ὅταν πέθανε. Ἀπὸ τότε
γάνει νὰ ἰδῶ μὴ χάσει ἄχτινα
φρυγγαριό, γιὰ νὰ θυμηθῶ τὴν
ξανάτῃ κ' αἰθερία ὀμορφιάς της.

Ἐμμεσα τρεῖς βδομάδες στὸ
σπίτι τοῦ θεῖου μου, κάνοντας
κάθε
λογιστὴ ἀταξία μὲ τὸν ἐξάδελφό
μου καὶ ψαρεύοντας καθοῦρια,
ξυ-
πλωμένη μτροπύματα πάνω ἀπ'
τὸ μικρὸ κινεὶ ποὺ περνοῦσε ἀπ'
τὸ
περιβόλι του.

Τὸ περιβόλι αὐτὸ ἦταν ἀπέραντο
καὶ περιτοιοχιζόταν ἀπὸ μὴ
τά-
φρο, ἀρεκέτὰ πλατεῖα. Συχνὰ λοιπὸν
στοιχημάτιζα μὲ τὸ ξαδελφίμα
μου, ὅτι θὰ μπορούσα νὰ τὴν
τηρήξω. Τὶς περισσότερες ὁμιος
φορὲς
ἔπεφτα μέσα στὸ προσωπομένο
νερὸ της ποὺ ἦταν γεμάτο
βατράχους,
ἔξαφνίζοντας ἀπὸ τὸ φόβο μου.

Στὴν ἀρχὴ, τὰ ξαδελφίμα μου
ἔκαναν πὼς ἔφευγαν καὶ μ' ἄφταν
μονάχη. Ἐπειτα ὁμιος, ἐπειδὴ
ἐγὼ διπλάσιζα τὶς ἀγοροφρονάρες

Ἡ Σάρα Μπερνάρ, ὅταν ἐσπούδαζε στὸ Κοναρθατοναρ.

μου, ξαναγύριζαν πίσω καὶ μὲ
τραβοῦσαν ἔξω.
«Ὅταν σὲ λίγο ξαναγυρίσαμε
στὸ σπίτι, ἡ θεία, βλέποντάς με
ἐστὲτοιὰ χάλια, μοῦ ἔφρηνε ἓνα
παγωμένο βλέμμα καὶ μοῦ ἔλεγε
αὐ-
στηρὰ:

— Πήγαννε ν' ἀλλάξης,
δεσποινίς, καὶ μείνε στὸ
διομάτιό σου...
Θὰ σοῦ φέρουν ἐκεῖ τὸ φαγητὸ
σου, χωρὶς φροῦτο...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔβλεπα
τὸν ξάδελφό μου νὰ μοῦ
κάνη κρυφὰ νόημα, φέροντας τὸ
χέρι του στὸ στόμα του,
σάν νὰ μοῦ ἔλεγε:
«Ἐννοια σου, καὶ θὰ σοῦ
φέρω ἐγὼ τὸ φροῦτο σου!...».

Κατόπιν ἡ θεία μου ἔλεγε,
χαρδεύοντας τὴν κόρη της:

— Ἀ! Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς!.. Ἐσὺ
δὲν μοιάζεις καθόλου μὲ τὴ
μικρὴ αὐτὴ Ἀτσιγγάνα!...

Αὐτὸς ἦταν ὁ τίτλος ποὺ μοῦ
ἔδινε ἡ θεία μου στὶς στιγμὲς
τῆς
ὀργῆς της. Ἐγὼ τότε ἀνέβαινα
στὴν κἀμαρά μου μὲ τὴν
καρδιά
φουσκωμένη, ντροπαλωμένη,
ἀτελασμένη, κάνοντας ὄρω
μέσα μου νὰ
μὴ ξανατηρήσω περὶ τὴν
καταραμένη τάρφρο.

Μὰ μόλις ἀνέβαινα ἐπάνω,
εὔρισκα τὴν κόρη τοῦ
κρητουροῦ, μὴ
χοντρή κοπέλλα, γελαστὴ
πάντα, ἡ ὁποία, βλέποντας
τὰ χάλια μου,
ἔσπευθε σ' ἀγκράτῃτα γέλια,
φωνάζοντας: «Ἀ! πόσο ἡ
δεσποινίς εἶν' ἄστεια ἔτσι!...».

Γελούσε τόσο, ὥστε μ' ἔκανε
νὰ περηφανεύομαι γιὰ τὰ
χάλια μου καὶ νὰ λέω μέσα μου:
«Ὅταν θὰ ξανατηρήσω τὴν
τάρφρο, θὰ πα-
σαλειφτῶ ὀλόκληρη
στὴ λάσπη γιὰ νὰ τὴν
κάνω νὰ γελάσῃ ἀκόμα
περισσότερο...».

Κατόπιν, γδιόμουν, πλεόμουν,
φοροῦσα τὸ φανελλέιο μου
φό-
ρεμα κ' ἔμεινα στὴν
κἀμαρά μου,
περιμένοντας τὸ φαγητὸ.
Πράγμα-
τι, μοῦ ἔφεραν σὲ λίγο
σοῦπα, κρέ-
ας, φρυγὴ καὶ νερὸ.
Συχνάμουν καὶ
οιχηνομια πάντα τὸ
κρέας. Τὸ
πεταῖμα λοιπὸν ἀπ'
τὸ παρῶντο, ἀ-
φοῦ προηγουμένως
ἔκοβα τὸ
πάχος
του καὶ τὸ ἔβραζα
στὴν ἀρχὴ τοῦ
πάτου μου.
Τὸ ἔκανα αὐτὸ, γιὰτὶ
σὲ λίγο ἀνέβαινε
ἐπάνω ἡ θεία μου
καὶ μὲ
ροῦτοῦσε:

- Ἐγάγατε, δεσποινίς;
— Μάλιστα, θεία μου.
— Πεινάτε ἀκόμα;
— Ὁχι, θεία μου...
— Γράψε λοιπὸν τρεῖς
φορὲς τὸ «Πάτερο
ἡμῶν» καὶ τὸ «Πιστεῖος»,
μικρὴ
εἰδοποιάτῃς! (Μ' ἔλεγε
ἔτσι, γιὰτὶ δὲν
μὲ εἶχαν
βαφτίσει ἀ-
κόμα).

Ἐπειτ' ἀπὸ ἓνα
τέταρτο, ἀνέ-
βαινε ἐπάνω κ' ὁ
θεῖος μου. Μὲ
χάρδανε
στ' ἀνυπότακτα
μαλλιά μου
καὶ μὲ
ροῦτοῦσε κ' αὐτός:

- Ἐμαγεῖς
καλά,
μικρὴ μου
Σάρα;
— Ναι,
θεῖε μου.
— Ἐμαγεῖς τὸ
κρέας σου;
— Ὁχι,
θεῖε μου...
Τὸ
πετα-
ξα ἀπ' τὸ
παρῶντο,
γιὰτὶ δὲν
μοῦ
ἀρέσει.
— Εἶπες
λοιπὸν
νέμματα
στὴ
θεία σου;
— Ὁχι,
θεῖε μου.
Μὲ
σώτησε
ἂν
εἶχα
ράσι καὶ
τῆς
εἶπα
ναῖ.
Δὲν
μὲ
σώτησε
ὁμιος
ἂν
εἶχα
φραεὶ
τὸ
κρέας
μου...
— Καὶ
τὴ
τιμωρία
σοῦ
ἔβαλε;
— Νὰ
γράψω,
πρὶν
κοιμηθῶ,

τρεῖς
φορὲς τὸ «Πάτερο
ἡμῶν» καὶ τὸ «Πιστεῖος».

- Τὰ
ἔξερες
ἀπ' ἔξω;
— Ὁχι,
θεῖε μου...
Δὲν
τὰ
ἔξερα
καλά...
Τὰ
μπερδεύω
πάν-
τοτε...

Τότε
ὁ ἀξιολάτρευτος αὐτός
ἄνθρωπος
στεζόταν
ἀπὸ
πάνω
μου
καὶ
μοῦ
ὑπ' ὄφρυνε
τὸ «Πάτερο
ἡμῶν» καὶ τὸ «Πιστεῖος»,
γιὰ
νὰ
μὴν
ἔχω
καυνοῦργιες
φρονεῖς
ἀπ' τὴ
θεία
μου.

Ὁ! τὸ
ἀξιολάτρευτος
ἄνθρωπος!
Τὸν
ἀγαποῦσα
καὶ
τὸν
ἀγαπῶ
ἀκόμα
μὲ
τὸν
μεγαλειότερο
σεβασμό.

Μόλις
ἔφευγε ὁ
θεῖος μου, ἡ
Μαρία, ἡ
κόρη
τοῦ
κρητουροῦ,
ἔμπα-
νε
μὲ
βρος
ἀδιάφορο,
μὰ
μὲ
τὶς
τσάτες
τῆς
γεμιστῆς
μισκοῦτα
καὶ
φροῦτα,
ποὺ
μοῦ
τὰ
ἔστειλε
ὁ
ἐξάδελφός
μου.

Τότε
ἐγὼ
τῆς
ἔλεγα:

- Κἀθησε,
Μαρία,
καὶ
καθάρισε,
ὅς
ὅτου
νὰ
γράψω,
τὰ
φροῦ-
τα...
Θὰ
τὰ
φάμε
ἅμα
θὰ
τελειώσω...
Ἡ
Μαρία
τότε
καθόταν
κατὰ
γῆς,
ἔτοιμη
νὰ
κρύψη
μὲ
τὴν
πο-

διά της τὰ ἀπαγορευμένα ἐπαδόντα, ἂν ἔκανε ἔξαρνα τὴν ἐμφάνει της ἢ θεία μου. Μὰ δὲν ἐρχόταν ποτέ, γιατί τὴν ὄρα ἐκείνη ἔκανε μουσική με τὴν ἐξαδέλφη μου, ἐνῶ ὁ θεῖος μου δίδασκε μαθηματικά στὸν ἐξαδέλφῳ μου.

Τέλος, ἡ μητέρα μου μὰς ἀνήγγειλε τὴν ἀφιξί της. Ἐρχόταν γιὰ νὰ με πάρη καὶ νὰ με πᾶρη στὸ μοναστήρι. Ἀμέσως ἄρχισαν ἡ προετοιμασίε γιὰ τὴν ἀναχώρησί μου.

Ἡ ἔξαδέλφη μου, ἡ ὁποία λάτρευε τὰ κεντήματα, ἄρχισε νὰ μοῦ μαρκάρη με κόκκινο νήμα ὅλα μου τὰ ρούχα με τ' ἀρχαῖα Σ. Μ. Ὁ θεῖος μου μοῦ χάρισε ἕνα ἀσημένιο σερβίτιο γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιῶ στὸ μοναστήρι. Ἡ φτωχὴ Μαρία μοῦ χάρισε ἕνα χοντρό κωσῶλ γιὰ τὸ χεῖμόν μου, ποῦ μέρες τώρα τὸ ἔπλεξε κρυφά. Τέλος, ἡ θεία μου μοῦ πέρασε στὸ λαμπὸ μου ἕνα χρυσοῦ σταυρὸ.

Ἔτσι, ὅταν ἔφτασε ὁ πατέρας με τὴ μητέρα μου, ὅλα ἦσαν ἔτοιμα. Ὁ θεῖος μου παρέθεσε τότε ἕν' ἀποχωρευτήριο γεῦμα, στὸ ὁποῖο, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἦσαν προσκαλεσμένοι δύο φίλοι τῆς μητέρας μου, ἡ θεία μου Ροζίνα καὶ τέσσερες ἄλλοι συγγενεῖς.

Βλέποντας ὅλες αὐτὲς τίς φασαρίες ποῦ γίνονταν γιὰ μένα, ἄρχισα νὰ θεωρῶ τὸν ἑαυτὸ μου ὡς σπουδαῖο ὑποκείμενο. Στὸ τραπέζι ὅλοι μιλοῦσαν γιὰ μένα. Ὁ θεῖος μου χάριδε τὰ μαλλιά μου καὶ ἡ ἔξαδέλφη μου μοῦστρελε φιλήματα ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τραπέζιου.

Ἐξαφνὰ ἡ μουσικὴ φωνὴ τοῦ πατέρα μου μ' ἔκανε νὰ γυριστὸ τὸ κεφάλι μου πρὸς αὐτόν.

— Ἄκουσε, μοῦ εἶπε, ἂν εἶσαι φρόνημ στὸ μοναστήρι, θὰ σὲ πάρω ἔπειτ' ἀπὸ τέσσερα χρόνια καὶ θὰ πάμε μαζί μουρῶ, πολὺ μακριά, νὰ κάνουμε ὠραία ταξίδια....

— Ὡ! θὰ εἶμαι πολὺ φρόνημ!... φώναξα τότε ἐγώ. Θὰ εἶμαι φρόνημ, σάν τὴ θεία Ἐρίττα! (τὴν κ. Φόρ).

Ἄκουσε, μοῦ εἶπε, ἂν εἶσαι φρόνημ στὸ μοναστήρι, θὰ σὲ πάρω ἔπειτ' ἀπὸ τέσσερα χρόνια καὶ θὰ πάμε μαζί μουρῶ, πολὺ μακριά, νὰ κάνουμε ὠραία ταξίδια....

Καθόταν σ' ἕνα πέτρινο πάγκο καὶ με κρατοῦσε ἔπάνω στὰ γόνατά του. Με τὸ κεφάλι μου ἀνομιψισμένο στὸ στήθος του, τὸν ἀκούγα κ' ἔκλαγα σιωπηλά.

Ὁ φτωχὸς μου πατέρας! Ἀλλοίμονο! ἦταν ἡ τελευταία φορὰ ποῦ τὸν ἔβλεπα!... Δὲν θὰ τὸν ξαναβλέπα ποτέ, ποτέ πια....

ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ: Ἡ συνείχεια.

ΑΝΤΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΕΡΙ ΕΠΕΝΔΥΣΙΣ...

Ποῦ τόβρες τόσο λούσο, τέτιο ντύσμο τὸ βράδου στὴν Ἀνάστασι, ρε Φρίνη!... τὴ γούνα, τὸ τσαντάκι τὸ ἐπίσημο, τὰ γάντια Ἀρτανάϊ καὶ τὸ λουστρίνι; Τώρα ποῦ γενικόε ἐφαλιώσαμε καὶ τρώμε μόνο ἐλιά, ποῦ πάει γόνα, τώρα ποῦ τὸ κρυσοῦ κανόνας ἀρήσαμε καὶ πήραμε στὸ χέρι τὴν... κ α ν ὄ ν α, ποῦ τόβρες τὸ συνάλλαγμα καὶ ντύθρες, ποῦ τόβρες τὰ λεφτά με τέτιους φόρους ἢ τὴν Ἐκδοτικὴ τάχα μιμήθρες κ' ἔχεις καὶ σὺ τοῦς ἄ δ η λ ο ῦ ς σου π ὀ ρ ο ῦ ς; Ἡ γιὰ στραβὸ με παίρνεις καὶ στοχάζεσαι, πὼς δὲν καταλαβαῖνο τὴ ζωὴ σου, τὸ ὅτι στὴν Ἐλευθέρια συνλλάξεσαι καὶ βιάζεσαι γιὰ τὴν ἔ π ἔ ν δ υ σ ῖ σου....

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

Ο ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ

Τὸν δέρνει κοῖμα μουστικό καὶ πάει στὸν πνευματικό. Με σταυρωμένα, στὸ κελλί, μωταῖνε, τὰ χέρια καὶ μλεῖ. — Νὰ μεταλάβω ἥρωτα, πασά, ἀλλὰ τὸ κοῖμα με χιτωά. — Κ' ἕνα δὲν εἶνε μήτε δύο... — Μολόγησέ τα καὶ θὰ διῶ. — Μεθῶ καὶ γίνουμαι στουπιά. — Ἀμάρτημα εἶνε καὶ ντροπή. — Πρωτοῦ νὰ μωῦ μὲσ' στὸ κελλί, πῆρ' ἀπ' τὰ χεῖλια της φιλι κ' ἔνοιωσα μέσα στὴν ψυχὴ. νὰ ζῶ, θαρροεῖς, ἀπ' τὴν ἀρχή... — Μιά κ' ἔχεις τώρα γεννηθεῖ, δὲν ἔχεις κοῖματα μαθές.... — Γιὰ τὴ Μετάλημ, τί λές; — Μ' αὐτὴ τὴν πῆρες πρὶν νὰ ρθῆς....

Χ. ΑΛΕΞΑΝΤΡΙΝΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Σύμφωνα με μιά τελευταία στατιστική, κατά τὸν περασμένο χρόνον τὰ θύματα τῶν αυτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων στὴ Νέα Ὑόρκη ἀνῆλθον σὲ 8.223!

— Οἱ Παταγῶνες θάβουν τοὺς νεκροὺς τῶν καθισμένων μὲσ' στὸν τάφο τους, τὸν ὁποῖο σκάβουν στὰ ὑπόγεια τῶν σπιτιῶν τους. Κάθε πρῶτὸ δὲ, ἐπὶ ἕνα χρόνο, ἡ οἰκογένεια τοῦ νεκροῦ μαζεύεται γύρω ἀπὸ τὸν τάφο του καὶ τὸν κλαίει μ' ἀσυγκράτητους θρήνους καὶ ζοπετοῦς!

— Οἱ Ἀραζανοὶ συνηθίζουν ν' ἀνάβουν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ χειμῶνα φωτιὰ γύρω ἀπὸ τοὺς τάφους... γιὰ νὰ ζεσταίνονται ἢ ψυχθῆς τὸν πεθαμένον ὀστέον των!

— Ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα, ἔχουν βαρύτερο ἐγκέφαλο καὶ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ἀκόμα, ὁ ἐλέφας καὶ ἡ φάλαινα.

— Ἡ ἔχιδες δὲν κλείνουν ποτέ τὰ μάτια τους, οὔτε ὅταν κοινοῦνται, οὔτε ὅταν φοβήσων καὶ τοῦτο, γιατί δὲν ἔχουν βλεφαρίδες.

— Ἡ περισσότερες σεισμικεῖς δονήσεις σημεῖονται κάθε χρόνο στὸ Μεξικό.

— Τὸ μεγαλύτερο κυλινδρῶ καυστήριω κατασκευαστήριε τελευταία σ' ἕνα ἐργοστάσιω τῆς Βαυαρικῆς πόλεως Ἄουξβουργκ.

— Τὸ ζωλοσσιαῖο αὐτὸ μηχανήματα παίρνει εἰκοσιπέντε ρόλους χωρτοῦ καὶ πῶνει 250.000 ἀντίτυπα δεκαεξαεπίδου ἐφημερίδος τὴν ὄρα. Ζυγίσει 235.000 κιλά καὶ ἔχει μήκος 42 μέτρων καὶ ὕψος 35 μ.

— Ἡ τελωνοφυλακὴ τοῦ Ὄσλο —τῆς πρωτεύουσῆς τῆς Νορβηγίας— ἀποτελεῖται μονάχα ἀπὸ σκύλους.

— Ὁρισμένοι ἠθοποιοὶ τοῦ Κινηματογράφου ποῦ παίξουν σὲ περιπετειώδη φιλμ, πληρώνονται πολὺ ἀκριβὰ γιὰ νὰ κρυφίσουν ὀρισμένεσ σκηνεῖς. Ἄκουστε ἕνα σχετικὸ τιμοκατάλογο τῆς Κινηματογραφικῆς Ἐταιρείας «Γκόλντνιου—Μετρό»:

— Γιὰ νὰ δεχθῆ ἕνα ἠθοποιὸς νὰ καὶ στὸν ἀέρα τὸ ἀεροπλάνο ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐπαβαίνει, θὰ λάβῃ 2.500 δολλάρια.

— Γιὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ ἕνα ἀεροπλάνο στὸ ἄλλο, ἐνῶ διὰ ἀεροπλάνο πετοῦν στὰ ὕψη θὰ πάρῃ 1.000 δολλάρια.

— Ὅταν διὰ ἠθοποιοὶ τσαζώνονται πάνω στὴ φτεροῦγα ἑνὸς ἀεροπλάνου ποῦ πετάει, παίρνει ὁ καθένας ἀπὸ 500 δολλάρια.

— Ὅποιος δεχτεῖ νὰ πέσῃ με ἀλεξιπτωτο ἀπὸ ἕνα ἀεροπλάνο, παίρνει 300 δολλάρια.

— Ὁ ἠθοποιὸς ποῦ θὰ συγκρατηθῆ νὰ μείνῃ μέσα στὸ ἀεροπλάνο, τὸ ὁποῖο θὰ συντριβῆ κατὰ τὴν πτώσι του, παίρνει 1.500 δολλάρια.

— Ὅταν συγκροῦνται διὰ αυτοκίνητα, κάθε σωφερὸ ἠθοποιὸς παίρνει 200 δολλάρια.

— Ὁ ἠθοποιὸς ποῦ θὰ πηδήσῃ ἀπὸ ἕνα ἀεροπλάνο σ' ἕνα τραῖνο ποῦ τρέχει, πληρώνεται 300 δολλάρια.

— Ἐννοεῖται, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀρανεῖς ἥρωες τοῦ Κινηματογράφου εἶνε ἀσφαλισμένοι σὲ διάφορες Ἀσφαλιστικεῖς Ἐταιρεῖε με ζωλοσσιαῖα ποσά.

— Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Τζέιμς Φίλντενς ἔκαμε ποῦ ἡμερῶν πειράματα στὸ Ζωολογικὸ Μουσεῖο τοῦ Ἄγ. Φραγκίσκου, με τὰ ὁποῖα ἀπέδειξε ὅτι μορφεῖ νὰ ὑπνοτιζῆ ὄχι μόνο κάθε ἡμερὸ ζῶο, ἀλλὰ κ' αὐτὰ τὰ ἄγρια ἀκόμα, καθὼς ἐπίσης καὶ κροκοδείλους, φάλαινας, φεῖδια, κλπ.

— Ἀνακαλύφθηκε τελευταία στὴ Γερμανία ἕνα νέο εἶδος σιαμάνδρου, με τὸ ὁποῖο οἱ δῦτα μποροῦν νὰ κατεβοῦν σὲ βάθος 350 μέτρων ἐντὸς τῆς θαλάσσης.

— Οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς Ἰνδοκίνας συνηθίζουν κατὰ ἕνα πολὺ πρωτότυπο τρόπο νὰ παίρνουν τὸ διαζύγιό τους.

— Ὅταν δηλαδὴ οἱ διὰ σῆχυροι ἀποφασίσουν νὰ χωρισθῶν, πηγαίνων κ' ἀγοράζουν διὰ μικρὰ κεφάλι τοῦ ἰδίου πάχους καὶ ὕψους.

— Γυρίζων ὑστερα σπῆτι τους, κλείνονται μέσα σ' ἕνα δομάτιο, κάθονται σταυροπόδι στὸ πάτωμα κ' ἀνάβουν ταυτοχρόνως τὰ κεφάλια τους, τὰ ὁποῖα εἶνε μπροστά τους, κολλημένα στὸ πάτωμα.

— Ὅποιον, ἀπὸ τοῦς διὰ σῆχόνους, σβύσει πρῶτο τὸ κεφί, εἶνε ὑποχρεωμένος, σύμφωνα με τὸ ἔθιμο τοῦ τόπου των, νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀμέσως τὴ σῆχυρικὴ στέγη, χωρὶς νὰ πάρῃ τίποτε μαζί του.

— Ἡ Ἀλάσκα, ἔξαγει κάθε χρόνο στὴν Εὐρώπη 125—150.000 τόνους σολομοῦ.

— Ἡ ἀρχαιότερη πόλις τῆς Πρωσίας εἶνε τὸ Μαρξένβουργκ, τὸ ὁποῖο χτίστηκε τὸ 1230.

— Ὅταν παντρεύονται οἱ Βεγγαλέζοι, ἀγοράζουν τίς γυναῖκες των, δίνοντας ὀλίγα δέματα ἀγρίων ζώων.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ